

Sygn. akt VIII U 1450/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2016 r. w Gliwicach

sprawy S. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o odsetki

na skutek odwołania S. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 11 sierpnia 2015 r. **nr** (...)SP- (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 1450/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.08.2015r., znak: (...)SP- (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepis art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2015r., poz. 748 ze zm.) odmówił S. D. (D.) wypłaty odsetek od kwot wyrównanego świadczenia za okres od 01.05.2012r. do dnia 31.10.2014r. W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż decyzja wykonująca wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.09.2014r., który został doręczony organowi rentowemu dnia 03.10.2014r. została wydana dnia 15.10.2014 r., a zatem z zachowaniem terminów określonych w art. 118 ustawy emerytalnej. Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. D. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do odsetek od kwot wyrównanego świadczenia za okres od 01.05.2012r. do dnia 31.10.2014r. Ubezpieczony wskazał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. zaskarżył wyrok tutejszego Sądu z dnia 29.05.2013r., sygn. akt: VIII U 2338/12, który zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 08.06.2012r., sygn. akt: ENMS/6/048014654 w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 01.05.2012r. W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach nie pojawiły się żadne nowe dowody i okoliczności, w związku z czym Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 04.09.2014r., sygn. akt: III AUa 2446/13 oddalił apelację organu rentowego. W ocenie ubezpieczonego nie można przyjąć, że ostatnią okolicznością niezbędną do rozstrzygnięcia sprawy jest wpływ do

Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. dnia 03.10.2014r. wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.09.2014r. S. D. podniósł, że oczekując na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach przebywał na świadczeniu przedemerytalnym, jego stan zdrowia (wszczepiono mu rozrusznik serca) oraz sytuacja materialna pogorszyły się. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji i wskazując, że sprawa o świadczenie ubezpieczonego została załatwiona terminowo. Nadto podniósł, że Sąd nie ustalił odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, wobec czego nie ma podstaw do wypłaty odsetek.

Sąd ustalił, co następuje:

S. D. urodził się dnia (...) Decyzją z dnia 01.06.2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 20.05.2010r. W dniu 31.05.2012r. S. D. złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. decyzją z dnia 08.06.2012r., sygn. akt: ENMS/6/048014654 odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015 poz. 748 z późn. zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie uznał za pracę w warunkach szczególnych, pracy w okresie od 2.09.1968r. do 21.04.1971r., od 2.05.1973r. do 17.08.1990r., od 19.08.1990r. do 14.10.1990r., od 22.12.1990r. do 7.07.1991r., od 2.08.1991r. do 5.07.1992r., od 1.10.1992r. do 1.04.1993r., od 28.08.1993r. do 21.01.1996r., od 3.02.1996r. do 26.01.1998r. i od 1.02.1998r. do 31.12.1998r. w Fabryce (...) S.A. w T., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W toku postępowania o sygn. akt: VIII U 2338/12 na podstawie zeznań świadków L. P., J. C. (1), T. Ł., J. G., B. B., J. C. (2), K. R., J. M., M. P., D. K., wyjaśnień ubezpieczonego, akt rentowych L. P., wykazu stanowisk zaliczonych do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, akt osobowych ubezpieczonego oraz akt organu rentowego ubezpieczonego tutejszy Sąd ustalił, iż w spornym okresie zatrudnienia od 14.05.1973r. do dnia 01.10.1992r. w Fabryce (...) S.A. w T. S. D. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Wobec spełnienia ustawowych przesłanek Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 29.05.2013r., sygn. akt: VIII U 2338/12 zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 08.06.2012r., sygn. akt: ENMS/6/048014654 w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu S. D. prawo do emerytury od dnia 01.05.2012r.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. z dnia 03.07.2013r., w której organ rentowy zakwestionował wyniki postępowania dowodowego wskazując, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W odpowiedzi na apelację S. D. wniósł o jej oddalenie. W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach o sygn. akt: III AUa 2446/13 nie zostały dopuszczone żadne nowe dowody. Po rozpatrzeniu sprawy Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 04.09.2014r., sygn. akt: III AUa 2446/13 oddalił apelację organu rentowego. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.09.2014r. został doręczony organowi rentowemu dnia 03.10.2014r. Decyzją z dnia 15.10.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. przyznał S. D. prawo do emerytury od dnia 01.05.2012r. ustalając termin płatności świadczenia na dwudziesty dzień każdego miesiąca. Wnioskiem z dnia 14.07.2015r. S. D. domagał się przyznania prawa do odsetek od kwot wyrównanego świadczenia za okres od 01.05.2012r. do dnia 31.10.2014r. tj. odsetek od zaległej sumy 51.534,28 zł. Zaskarżoną decyzją z dnia 11.08.2015r., znak: (...)SP- (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepis art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu wypłaty odsetek od kwot wyrównanego świadczenia za okres od 01.05.2012r. do dnia 31.10.2014r. W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych argumentował, iż decyzja z dnia 15.10.2014r. wykonująca wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.09.2014r. została wydana w terminie ustawowym, tj. w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a zatem brak podstaw prawnych do wypłaty odsetek.

Powyższy stan faktyczny jest w bezsporny i wynika bezpośrednio

z materiału dowodowego zebranego w sprawie, akt sprawy o sygn. VIII U 2338/12 oraz akt rentowych – dołączonych do akt niniejszej sprawy, jak również z pisma ubezpieczonego z dnia 10.11.2015r. Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego S. D. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie trzeba stwierdzić, że w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych, w którym należy poszukiwać podstawy roszczeń ubezpieczonego, odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są – dla potrzeb tego prawa – wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się do przepisów prawa cywilnego. Świadczenia należne w tym systemie nie mają charakteru obligacyjnego, więc obowiązek zapłaty odsetek może wynikać tylko z ustawy – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2007r. II BU 18/06 (LEX nr 951500). I tak Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego, wówczas gdy nie dokona – w następstwie okoliczności za które ponosi odpowiedzialność – wypłaty świadczeń dotyczących w terminach ich przyznawania i wypłacania na co wskazuje treść art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o Systemie Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 121 ze zm.) Przepis ten stanowi, że „jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności”. Chodzi zatem o odsetki za zwłokę w świadczeniu, powstała na skutek okoliczności, za które ten organ odpowiada, a nie za opóźnienie, w którym nie ma elementu winy. Tak więc stwierdzenie zawinionego błędu organu rentowego będzie w konsekwencji powodowało prawo do odsetek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II UK 214/02, OSNAPiUS z 2004r., Nr 5, poz. 89 i z dnia 7 kwietnia 2010r. I UK 345/09 (OSNP 2011/19-20/257)). Wprawdzie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podnosi, iż Sąd wydając wyrok przyznający rentę nie orzekł o winie organu rentowego, należy jednak zgodzić się ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 marca 2011r. w sprawie I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255, LEX nr 784338, Biul.SN 2011/3/25, M.P.Pr. (...) -496), zgodnie z którym brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Przechodząc do dalszych rozważań należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2015r., poz. 748 ze zm.): „Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust.2 i 3 oraz art. 120”. Z kolei ust. 1a tej normy stanowi, iż „W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu

rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia. Zawarte w zdaniu drugim ust. 1 art. 85 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu. Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia może nastąpić albo wskutek dokonania przez organ rentowy błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, albo z powodu błędu w ustaleniach faktycznych, będącego następstwem naruszenia przepisów postępowania. W tym pierwszym przypadku mamy do czynienia z wydaniem przez organ rentowy decyzji niezgodnej z prawem, choć na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności faktycznych możliwe było wydanie decyzji odpowiadającej prawu. Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest wówczas następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Inaczej mówiąc, jeżeli organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (por. wyrok z dnia 9 marca 2001r., II UKN 402/00, OSNP 2002 nr 20, poz. 501, wyrok z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005 nr 10, poz. 147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010r., sygn. akt III UK 20/10, lex nr 694224).

W przedmiotowej sprawie, S. D. domaga się przyznania prawa do odsetek ustawowych od wypłaconej przez organ rentowy emerytury.

W takim przypadku wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w rozumieniu art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach musi być rozumiane jako dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. W sytuacji, w której przyznanie prawa do świadczenia następuje na skutek ustaleń faktycznych sądu, dla stwierdzenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie, konieczne jest wykazanie, iż w przepisany terminie nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. Ocena ta musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności czy organ rentowy - w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków - poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na obowiązujące w postępowaniu przed tym organem ograniczenia dowodowe, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. wyrok z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, LEX nr 551000).

W postępowaniu przed organem rentowym zakończonym wydaniem decyzji z dnia 08.06.2012r., którą odmówiono ubezpieczonemu prawa do emerytury w niższym wieku S. D. nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, ani też nie przedstawił świadków na potwierdzenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie zatrudnienia. Zgodnie z § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. 2011r., Nr 237, poz. 1412) okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy, a zeznania świadków przedstawia osoba ubiegająca się o przyznanie świadczenia. Natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, w sprawie o sygn. akt II URN 3/1995 uznał, iż w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowadniane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe wynikające z § 22 wskazanego rozporządzenia dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem, nie obowiązują ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu

Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283). Przed niniejszym Sądem prowadzono postępowanie o sygn. akt: U 2338/12, którego przedmiotem było ustalenie istnienia przesłanek prawa do emerytury dla S. D.. W toku sprawy Sąd przeprowadził dowody z zeznań świadków L. P., J. C. (1), T. Ł., J. G., B. B., J. C. (2), K. R., J. M., M. P., D. K., wyjaśnień ubezpieczonego, akt rentowych L. P., wykazu stanowisk zaliczonych do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, akt osobowych ubezpieczonego oraz akt organu rentowego ubezpieczonego. Na skutek przeprowadzonych dowodów i poczynionych w postępowaniu sądowym ustaleń zostały ujawnione nowe okoliczności, w szczególności dotyczące faktu wykonywania przez ubezpieczonego w spornym okresie od 14.05.1973r. do dnia 01.10.1992r. w Fabryce (...) S.A. w T. pracy w warunkach szczególnych. Poczynienie powyższych ustaleń, niezbędnych dla wydania rozstrzygnięcia, pozwoliło Sądowi Okręgowemu w Gliwicach na wydanie wyroku z dnia 29.05.2013r., sygn. akt: VIII U 2338/12 przyznającego ubezpieczonemu S. D. prawo do emerytury od dnia 01.05.2012r. W ocenie Sądu ostatnią czynnością niezbędną do wydania decyzji przyznającej uprawnionemu prawo do emerytury było ustalenie czy ubezpieczony w spornym okresie od 14.05.1973r. do dnia 01.10.1992r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Jednakże okoliczność ta została zakwestionowana przez organ rentowy, który wniósł apelację od wyroku podnosząc, że z przeprowadzonych dowodów nie wynika, aby w spornym okresie zatrudniający odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wyjaśnienie tej okoliczności wymagało również merytorycznej oceny Sądu II instancji. W rezultacie przeprowadzonego postępowania Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 04.09.2014r., sygn. akt: III AUa 2446/13 oddalił apelację organu rentowego. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.09.2014r. został doręczony organowi rentowemu dnia 03.10.2014r. Tym samym organ rentowy uzyskał wszystkie niezbędne informacje do wydania decyzji w sprawie prawa do świadczenia i ustalenia jego wysokości. Decyzją z dnia 15.10.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. przyznał S. D. prawo do emerytury od dnia 01.05.2012r. Po myśli art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych: „Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120”. W ocenie Sądu ostatnią okolicznością niezbędną do wypłacenia emerytury uprawnionemu w niniejszej sprawie było ustalenie czy ubezpieczony w spornym okresie od 14.05.1973r. do dnia 01.10.1992r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Z uwagi na ograniczenia dowodowe w postępowaniu przed organem rentowym okoliczność ta została dopiero ustalona w toku postępowania sądowego, najpierw w I instancji przed tutejszym sądem, a następnie w toku weryfikacji instancyjnej przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach. Podkreślenia wymaga, że organ rentowy miał prawo kwestionować ustalenia Sądu I instancji poczynione w toku postępowania o sygn. akt: VIII U 2338/12 i domagać się ich zbadania przez sąd II instancji. Prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.09.2014r. został doręczony organowi rentowemu w dniu 03.10.2014r. i z tym dniem organ rentowy uzyskał wszystkie informacje niezbędne do wydania decyzji przyznającej uprawnionemu prawo do emerytury. Przyznając ubezpieczonemu emeryturę decyzją z dnia 15.10.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zachował zatem trzydziestodniowy termin do wydania decyzji w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Decyzja z dnia 15.10.2014r. została wydana po okresie niecałych dwóch tygodni po ustaleniu okoliczności niezbędnej do jej wydania. W tej sytuacji nie ma podstaw do uznania, iż opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia było następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy systemowej. Odpowiednie dowody dotyczące wykonywania przez S. D. w spornym okresie pracy zaliczanej do pracy w szczególnych warunkach zostały bowiem zgromadzone dopiero w postępowaniu sądowym w sprawie VIII U 2338/12, zweryfikowane w postępowaniu w II instancji o sygn. akt: III AUa 2446/13, a organ rentowy w ramach przysługujących mu kompetencji nie miał możliwości przyznania skarżącemu prawa do świadczenia wcześniej niż w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.09.2014r. Tak więc żądanie odsetek od emerytury nie znajduje oparcia w treści obowiązujących przepisów prawa. Reasumując, skoro postępowanie przeprowadzone w tej konkretnej sprawie nie wykazało opóźnienia w wypłacie spornego świadczenia z winy organu rentowego, to brak również podstaw do naliczania odsetek. Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

(-) SSO Grażyna Łazowska